

CAMELIA VASIOLOV

cl. a XI-a, CN „Mihai Eminescu”, Iași (n. în s. Pererâta, r. Briceni)

Oasele înțelepților

Pentru Grigore Vieru, care a vrut să ne vadă pe culmile românismului

A existat demult un munte foarte greu de cucerit, și puțini se puteau lăuda că au stat pe vârful lui mai mult de o clipă, poate fiindcă acolo timpul încetinea și nu mai știau dacă s-a stins o secundă sau o civilizație.

Dar exista la poalele muntelui și o căsuță care își schimba mereu locul ca să fie tot timpul anului luminată de astrul zilei, căci în ea viețuia Ucenicul – flăcău puternic și iscusit, în stare să refacă o casă

din temelii de la auroră până la răsărit, precum și Maestrul său, care coborâse din soare. Din cauza trecerii prin constelații, nu mulți au fost cei ce au putut sorbi din cuvintele acestuia din urmă, dar destui cât să-i ducă faima printre oameni.

Când a venit toamna și dimineațele erau tot mai cețoase, Ucenicul i-a jurat Maestrului că-i oferă tot ce-i cere, numai să-i dezvăluie secretul artei sale. Înțeleptul, fiind foarte bătrân, îi ceru să-l ajute să urce până în vârful muntelui, deși părea clar că pe traseele obișnuite nu va putea urca, nici chiar sprijinit de învâțăcelul său. Muntele nu îngăduise șiretlicuri, cabane și căi ușurele.

Atunci Învățătorul l-a sfătuit să se pregătească de construcția unei căi spre vârf, aparte de chinutele trepte înfiletate în stânci: mai pe înțeles, tânărul urma să ridice o temelie pentru un ascensor (termen modern, care n-avea ce căuta în poveste, dar ce să facem dacă Ucenicul, modest din fire, nu a propus chiar el un cuvânt care să-i desemneze invenția!) și Maestrul său să se urce în cutia acestuia împreună cu toate uneltele.

Tânărul se va urca pe fundament, va întinde mâna spre trupul

Expoziție, Mieczysław Górowski

muntelui care îi va ceda pietre și ierburile puterii, va construi de jur-împrejurul cutiei cu cărămizi șlefuite din piatra amară a colosului, apoi va ridica cutia Înțeleptului un pic mai sus cu ajutorul unui scripete ținut pe propria-i greutate. Nimic nu e simbol, totul se cuvine înfăptuit. Apoi iarăși de la capăt...

Încet, încet, prin această muncă istovitoare, turnul se înalță mai bine văzut spre cer și se lua la întrecere cu șiragurile împietrite de natură. Treceau ore, zile, luni sau ani? Nu mai erau de folos stelele în

Dincolo de pod, Lech Majewski

hotărârea timpului, căci cerul lor mișcător se slujea în roticele neînțelese, sau poate fusese vina celor ce se apropiau de ele că surprinseseră intrigile familiilor cerești.

Turnul – poate din depărtările cerului, așa subțire și rezistent, părea un stilou în degetele Domnului... Soarele

răsărea doar ca să privească dintr-o parte în alta turnul și să se minuneze, iar parcă temându-se ca într-o bună zi creionul acesta subțire să nu străpungă hârtia subțire-albastră a cerului, se îndepărta pe zi ce trecea cu tot cu vâlul său. Cel puțin așa i se părea tânărului învățacel, care a înțeles deja că trebuie să trăiască departe, atât de Pământ, cât și de Cer, iar clipa în care va ajunge să primească înțelepciunea Maestrului nu mai era vânată nici în imaginația lui.

De câte ori l-a bătut gândul să renunțe! Ușor e pentru noi, cei care trăim în zgârie-norii zilei de azi, să punem un semn de exclamare în loc să suferim! Însă Ucenicul știa că o a doua călătorie pe verticala lumii nu-i va mai fi dată. Și apoi ascensorul era doar pentru o singură persoană: Maestrul său, închis înăuntru, mereu îl încuraja și îl ajuta să simtă mai puțin tăioasă trecerea timpului, istorisindu-i faptele sale de viață și de înțelepciune. Iar Ucenicul îl iubea prea mult ca să nu-i dea crezare că răsplata pentru strădaniile sale va fi să ajungă la fel

Don Quijote, Mieczysław Górowski

de pătrunzător ca Învățătorul său.

Se întreba uneori, nu fără un fior de mândrie încă bine pecetluită: ce se va întâmpla când vor fi doi mari pe pământ? Se afla mai aproape de țel, la altitudini amețitoare. Iar dacă despre hrănirea a doi înțelepți își închipuia că Pământul va avea grijă, tânărul se gândea adesea neliniștit cum vor coborî amândoi dacă în cutie e loc doar pentru un om?! O fi și asta taina lui, a omului ascuns într-un ou de piatră.

Dar iată a sosit și ziua aceea, când clădirea construită de Învățacel a ajuns la un nivel cu vârful de neatins al muntelui. Tânărul nu se putu abține să nu ridice încă un etaj: acum era mai sus decât gheața care albea capul muntelui, într-un mod ciudat de asemănător cu capul Bătrânului Înțelept care ieșise din închisoarea sa. A tras adânc aer în piept și a descoperit că plămâni nu-i ajung pentru a cuprinde aerul bun risipit deasupra norilor trecători.

De fapt, și elevul său abia acum privi cu mirare în jur – lumea părea mică, deșertăciunile se pierdeau în deșertăciune, iar toate răurile

curgeau unde trebuie. Numai lor, înaltul le arăta un umăr de Cosmos dezgolit.

– Acum, fiule, care îți închipui că ar trebui să fie înțelepciunea mea?

Inima Ucenicului aproape înțelept bătea tot mai tare.

– Că am ajuns să vedem minunăția aceasta – lumea la locul ei?

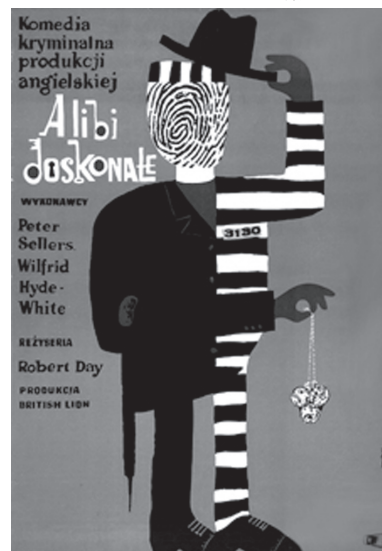
– Și asta, dar mai ales că am reușit să fac pe cineva să-și construiască propriul drum spre culme, chiar dacă a trebuit să îl însoțesc pe parcurs.

Acum hai, intră tu în ascensor. Eu mai rămân un pic aici sus.

– Dar dumneata cum vei coborî, Maestre?

– Pentru noi există o pasăre care ne smulge din ou și ne duce.

Ucenicul, adică ce spun eu Ucenicul? – Înțeleptul a coborât ușor-ușor până pe coastă. I se păru că Valea Oaselor a devenit mai albă. Poate fiindcă privea printre gene, iar două gene îi albisera.

Alibi perfect, Maciej Hibner